

Toga stories
De gebundelde columns

Toga stories

Spanning, ontroering en humor in de rechtszaal

De gebundelde columns

Mr. Raymond de Mooij

Ontwerp en opmaak: Textcetera, Den Haag

© 2025 De auteurs | WJS uitgevers

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (art. 16 Auteurswet) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

ISBN 978-94-93458-01-7

NUR 820

wjs-uitgevers.nl

INHOUD

Inleiding	9
1 Deftige partijen	
De diplomatenclausule	11
Een deftige maîtresse	12
Ruzie over een kasteel	15
Een goed geheugen, maar wat kort	17
De barones en de zigeunerin	19
Bootje varen	21
De normen en waarden van een neurochirurg	22
De rijke zussen	25
Haan met stront aan zijn poten	27
De tandartsen	29
De Chirurg	30
Deftige mevrouw	33
2 Pikante zaken	
In Natura	35
Het tosti-meisje	37
De macht van een mooi meisje	40
Reclamejongen past arbeidsvoorwaarden aan	42
Scheve verhoudingen en een erfenis	44
Geen zin	46
3 Merkwaardige figuren	
Het verdriet van meneer Rashid	49
Wie niet horen kan	51
Hovenier in gevecht met bijzondere vrouw	53

Partijen in een wurggreep	56
Geen stoïcijn	58
Levenslange wedstrijd zonder winnaar	60
Fat bottom girl	62
Singing in the rain	64
Boemerang	66
Knight Commander op de vlucht	68
De kruidenier	70
Hoge toppen en diepe dalen	72
Verkeerde uitstraling	74
Koekoek	76

4 Opvallende advocaten

De indeplaatsstelling	79
Tijd om na te denken	80
O Tempora o mores	82
Een scherpe debater aan het woord	84
Miljoenencontract met niemand	86
Misère	88
Een nette wederpartij	90
Heethoofd	92
Een korte carrière in de advocatuur	93
Holle vaten	95

5 Horeca en mkb

Vrouwen en vlaaien	99
Hotel op stelten	101
Kaasboer wil een onsje meer	103
Moord en brand in een café	105
Eet smakelijk	107
Italiaans restaurant	109
Spoken in een eetcafé	111

6 Politiek, Overheid, Opinie

Bungelen	115
Cirkels	116
Juryrechtspraak	118

Dwangsom	119
Grensoverschrijdend gedrag	121
Robot advocaat	122
Borsato	123
De politie en wikipedia	125
High standard	127

7 Beestachtige zaken

Een verhaal over een rare vogel	129
Kakkerlakken in een bakkerij?	131
Het vogeltje	133
Manegehoudster vergaloppeert zich	135
Een beestenboel	137

8 Bijzondere rechters

Het kwartje	141
De rechter die liever niet besliste	142
Uitgerookt	144
Rechter eist schikking	146
Ivoren toren	148
De wietjesroker	149
Heroïne, ecstasy en amfetamine	151
It's got to be somebody's fault	153

9 Onderwereld

Ruzie met Peer Blok	157
Verkouden	159
Haagse avonturen met familie Van der Tak	161
Op zoek naar vader	163
Rigoureuze stappen tegen een gevaarlijke huurder	165
Professor Klepel dolt met de verkeerde	167
Gevecht om Keniaanse vlinder	169
Like gentlemen	171
Paarden en pistolen	173
Een miskoop op Tenerife	174
Deftige onderhandelingen in een herentoilet	177
Bedrogen	179

10 Corona

Stand firm!	183
Avondklok	184
Boven de wet	186
Vastgoed en het virus	188

11 Dodelijke zaken

Van God los	191
Een trotse pauw in het nauw	193
Het eindstation van een bejaarde huurder	195
Pinnen met het pasje van een lijk	198
Moord en doodslag	200
De dode huurder	202
Schimmig spel rond een erfenis	204
Aanslag op de rechtsstaat	206

12 Ontroerende zaken

Niet zonder zijn dochter	209
De prijs van moeder	211
Verjaard	213
Een mystieke ervaring	215

13 Diversen

Het studentenhuus	219
Rioollucht	221
Onder stroom	223
Rechtszaak met een valkuil	224
De machtskaart	227

INLEIDING

Mijn loopbaan als advocaat begon in 1989, in Den Haag. Dat was ook het jaar dat Antoine de Werd en ik GMW advocaten oprichtten. In die beginperiode namen wij werkelijk alle soorten zaken aan: van burengeschillen tot strafzaken, van echtscheidingen tot incasso's. Inmiddels ligt mijn focus al meer dan 25 jaar op conflicten in het vastgoed.

Halverwege de jaren negentig vroeg de redactie van de *Haagse Courant* – later opgegaan in het *AD* – of ik columns wilde schrijven. Ze waren op zoek naar iemand die civiele rechtszaken op een begrijpelijke en aansprekende manier kon overbrengen op een breed publiek. Ik zei ja en het bleek verrassend leuk om te doen. Schrijven werd voor mij een manier om even afstand te nemen van de dagelijkse strijd in de rechtszaal. Een creatieve uitlaatklep waarin ik soms met een knipoog, soms serieus, mijn ervaringen van mij af kon schrijven.

In de loop van de jaren verschenen mijn columns in kranten, weekbladen en zakelijke tijdschriften. In dit boek zijn de meeste daarvan verzameld. De stukken die niet over vastgoed gaan, stammen voornamelijk uit mijn begintijd als advocaat. Hier en daar heb ik ze wat ingekort of opgefrist. Alle columns zijn gebaseerd op ware gebeurtenissen.

Den Haag, augustus 2025

Raymond de Mooij

1

DEFTIGE PARTIJEN

De diplomatenclausule

In september 2017 werd Simon Bestwil door zijn werkgever voor een periode van vijf jaar uitgezonden naar Bangkok. Voordat hij met zijn gezin naar Thailand vertrok, had Bestwil zijn woning in de Vogelwijk voor eenzelfde termijn verhuurd aan een werknemer van Unilever, Kees Sikkeneurig. De makelaar die het huurcontract had opgesteld, had daarin een zogenaamde diplomatenclausule opgenomen. Indien Bestwil vervroegd zou terugkeren naar Nederland, diende Sikkeneurig de huurwoning te verlaten en kon hij zich niet beroepen op huurbescherming. Toen Bestwil mij eind 2020 belde klonk hij paniekerig. “Ik heb binnen mijn bedrijf een promotie gemaakt en krijg een functie op het hoofdkantoor in Amsterdam. Wij moeten dus over drie maanden weer naar Nederland verkassen. Maar nu weigert mijn huurder om ons huis te verlaten. Ik kreeg een brief van zijn advocaat, mr. Knor.”

Namens Kees Sikkeneurig beriep mr. Knor zich op huurbescherming. Zijn cliënt was zich bij het aangaan van de huurovereenkomst onvoldoende bewust geweest van de gevolgen van de diplomatenclausule. Sikkeneurig bleef dus zitten waar hij zat. Mijn cliënt moest met zijn gezin maar elders woonruimte zoeken.

Op verzoek van Simon Bestwil vorderde ik vervolgens in kort geding ontruiming van de door Sikkeneurig gehuurde woning. Ik beriep mij op de diplomatenclausule. “Mijn cliënt is een juridische leek”, betoogde mr. Knor tijdens de zitting. “Hem is nooit verteld dat hij zijn recht op huurbescherming prijs gaf.” In dat verweer ging de voorzieningenrechter niet mee. “Niet alleen is uw cliënt intelligent genoeg om de inhoud van de toch niet bijster ingewikkelde bepaling te begrijpen, maar bovendien lees ik in de stukken dat hij zich heeft laten adviseren door de juridische afdeling van zijn werkgever Unilever. Het betekent dat uw cliënt dient te ontruimen. Afspraak is afspraak.”

Vier maanden na het ontruimingsvonnis belde mr. Knor. Hij was boos. “Uw cliënt heeft de kluit belazerd. Hij is met zijn gezin in Amsterdam gaan wonen en heeft het huis in de Vogelwijk verkocht. Sikkeneurig heeft het allemaal uitgezocht en wil een schadevergoeding.”

Toen ik Simon Bestwil telefonisch met het verhaal confronteerde reageerde hij laconiek. “Het klopt wel zo’n beetje. Mijn vrouw kreeg vorige maand een baan in Buitenveldert aangeboden. Het was voor ons natuurlijk veel praktischer om dan maar in Amsterdam te gaan wonen. Tsja, als je alles van tevoren weet. Het leven neemt soms rare wendingen.” En wat ik verder ook van die reactie vond, het was in ieder geval een diplomatiek antwoord.

Een deftige maîtresse

De vrouw was begin zestig en aantrekkelijk. De kleding en sieraden van Margot Piquard verraadden een dure smaak. Ik hielp mijn cliënte uit haar nertsjas en ging haar voor naar een besprekkamer. “Eergisteren overhandigde een gerechtsdeurwaarder mij dit document”, vertelde mevrouw Piquard. Zij schoof een dagvaarding naar

mij toe. “Begrijp ik het goed dan moet ik voor een rechter verschijnen. *A bloody shame!*” Snel nam ik de stukken door. De eisende partij in deze zaak was jonkheer Tjade van Kruimel Bakhuijzen, woonachtig te Wassenaar. Hij vorderde ontbinding van de huurovereenkomst met mijn cliënte. “Evident is dat in casu sprake is van een verandering van omstandigheden in de zin van artikel 6:258 BW. Subsidiair standpunt luidt dat de huurovereenkomst nietig is, nu deze is strijd is met de openbare orde en met de goede zeden”, had zijn advocaat mr. Schaafsma geschreven.

Vragend keek ik mevrouw Piquard aan. “Waar moet ik beginnen”, zuchtte zij. “Het is zo ... *embarrasing*.”

Mijn cliënte vertelde met horten en stoten haar verhaal. Eind jaren tachtig had zij een relatie gekregen met de veel oudere jonkheer Baldwin van Kruimel Bakhuizen. “Baldwin was getrouwd en had een zoon van mijn leeftijd. Zijn huwelijk was slecht, maar Baldwin wilde zijn vrouw niet in de steek laten. In die jaren deed je dat ook niet zo snel.” De jonkheer had een ruim appartement in het Benoordenhout gekocht. Margot Piquard: “Het werd ons liefdesnestje. Ik woonde er permanent. En een paar avonden per week kwam Baldwin langs.” De verhouding had meer dan 20 jaar geduurd. In 2009 was jonkheer Van Kruimel Bakhuizen ernstig ziek geworden. Terwijl hij ziek op bed lag, overleed zijn echtgenote. “Een notaris heeft toen een huurcontract opgesteld”, vertelde mijn cliënte. “Baldwin wilde niet dat ik na zijn dood op straat zou komen te staan. De huurprijs van het appartement heeft hij bepaald op een vast bedrag van € 100 per maand. Ik vond het zo lief van hem.”

Maar na de dood van de jonkheer in 2010 had zijn enige erfgenaam zoon Tjade stampeï gemaakt. De maandelijkse kosten van het appartement werden niet gedekt door de lage huursom die mevrouw Piquard betaalde. Hij wilde om die reden van de huurovereenkomst af en was een procedure begonnen. In de conclusie van antwoord betoogde ik dat de oude jonkheer weloverwogen de huurovereenkomst was aangegaan tegen een niet te verhogen, lage huursom. Bovendien was in het huurcontract vastgelegd dat de afspraken ook

zouden gelden voor opvolgende verhuurders. Bij het aangaan van de huurovereenkomst was gezien het leeftijdsverschil tussen verhuurder en huurster te verwachten geweest dat mevrouw Piquard haar vriend zou overleven. Kort en wel: van onvoorziene omstandigheden was in deze zaak geen sprake.

Vorige maand vond een comparitie plaats ten overstaan van kantonrechter mr. Verhaar.

Mijn cliënte was nerveus. “Ik heb Tjade nog nooit gezien. Het ziet mij vast als een geldwolf, erg gênant.” Tjade van Kruimel Bakhuijzen was een slanke man met een grijze lok en vriendelijke uitstraling. Zijn advocaat mr. Schaafsma herhaalde het standpunt dat sprake was van onvoorziene omstandigheid en een nietige huurovereenkomst. Ik reageerde. “De huurovereenkomst is niet strijdig met de goede zeden of openbare orde. Het betreft een afspraak tussen twee volwassen mensen die van elkaar hielden. De omstandigheden waarin partijen thans verkeren zijn juist wèl voorzien.”

Kantonrechter mr. Verhaar nam het woord. “In deze gevoelige familiale aangelegenheid ligt een schikking voor de hand. Ik geef eiser mee dat het verweer van gedaagde mij niet ongegrond voorkomt. Ik stel voor dat u de lunch benut voor een goed gesprek.”

In een nabij gelegen restaurant kwam dat gesprek al gauw op de oude jonkheer. Er werd een flesje wijn besteld. De ene anekdote volgde op de andere en de stemming steeg. Na een uur besloten onze cliënten dat de gerechtelijke procedure diende te worden aangehouden. Toen mr. Schaafsma en ik ons met die instructie weer richting het Paleis van Justitie begaven zagen wij de ober juist met een tweede fles wijn richting de tafel van onze cliënten lopen. Die waren dichterbij elkaar toegeschoven en lachten. Mr. Schaafsma keek mij aan. “Ik voorzie een minnelijke regeling”, zei hij droog.

Ruzie over een kasteel

De deur van de bespreekkamer zwaaide open en zij stapte binnen. Mevrouw Beerschot, 65 jaar oud, met in haar kielzog haar 34-jarige zoon Baldwin Beerschot. “Fijn dat je tijd voor mij kon maken, lieverd”, begon mevrouw Beerschot haar betoog in deftig Haags. “Je moet weten, ik woon al 37 jaar met mijn zoon Baldwin – hij wordt BÉBÉ genoemd – in kasteel Vroosteyn, op de rand van Voorburg en Den Haag. Ik huur daar een etage van familie Druisdael. BÉBÉ is er nog geboren.” Zoon Baldwin bloosde en zei: “Da’s correct.”

“De familie Druisdael heeft het kasteel verkocht aan een of andere projectontwikkelmeneer en ze hebben mij de huur opgezegd tegen volgende week zaterdag”, vertelde mevrouw Beerschot. “De ouwe Druisdael, hij is dood, was een goeie kerel maar die kinderen zijn van een heel ander slag. Slecht volk.”

“U hoeft zich voorlopig geen zorgen te maken, mevrouw Beerschot”, onderbrak ik mijn cliënte, “een verhuurder kan een huurder alleen tot vertrek dwingen indien de rechter in een vonnis de huurovereenkomst heeft ontbonden en de huurder tot ontruiming heeft veroordeeld. Met andere woorden, de familie Druisdael moet u in een gerechtelijke procedure betrekken. De kans dat u die wint, is groot. U hoeft in elk geval niet hals over kop te verhuizen.”

“Ik weet het nog zo net niet, schat”, reageerde mevrouw Beerschot, “die mensen zijn dan wel van adel maar ze trekken zich niets aan van de wet. Twee jaar geleden had de familie een hoogoplopend dispuut met de huurder van het koetshuis dat naast het kasteel ligt. Op een nacht vloog het koetshuis in brand. De huurder heb ik nooit meer gezien...”

Mevrouw Beerschot en ik spraken af dat ik de familie Druisdael schriftelijk zou melden dat zij en haar zoon Baldwin niet van plan waren om te verhuizen en een beroep deden op huurbescherming. Op die

brief volgde geen reactie. Wél viel er een dagvaarding op de deurmat van mijn cliënte. Zij werd opgeroepen om te verschijnen in een door de familie Druisdael aanhangig gemaakte kortgedingprocedure.

De familie Druisdael vorderde als spoedvoorziening ontruiming van de door mevrouw Beerschot gehuurde woonruimte. De familie Druisdael diende het kasteel te leveren aan een projectontwikkelaar en had een oudere, voorname advocaat in de arm genomen. Hij hield tijdens het kort geding een lang pleidooi en maakte leuke grapjes. De rechter zou vast wel inzien dat de grote financiële belangen van de familie Druisdael hier de doorslag moesten geven. Dat was redelijk en billijk.

De rechter maakte echter korte metten met het verhaal van de familie Druisdael. Mevrouw Beerschot deed terecht een beroep op huurbescherming. Zij en haar zoon konden na 37 jaar niet zomaar op straat worden gezet. De vordering tot ontruiming werd afgewezen.

Een dag na de uitspraak stonden mevrouw Beerschot en haar zoon bij mij op de stoep. Niet met een fles champagne. Mevrouw Beerschot zag er aangeslagen uit. Haar make-up was doorgelopen en zij had een grote zwarte veeg over haar voorhoofd. Baldwin Beerschot stotterde: “Ons huis is gisteravond uitgebrand toen wij de overwinning aan het vieren waren.”

Alles is weg, vernietigd”, vulde zijn moeder hem aan, “de boeken van mijn man, de schilderijen en meubels, mijn foto’s... het tuig, het tuig.” Mevrouw Beerschot liet haar tranen de vrije loop. De volgende dag werd in de Haagsche Courant uitgebreid verslag gedaan van de dramatische ontwikkelingen in de zaak rond kasteel Vroosteyn. Ik kreeg een telefoontje van de raadsman van de familie Druisdael. “De insinuaties zoals vandaag gepubliceerd in de krant zijn schandalig en berokkenen mijn cliënten schade. Zij willen van de affaire af”, zei hij. “Indien uw cliënte afstand doet van haar huurrechten ontvangt zij een vergoeding van 350.000 gulden.” “Echte Druisdaeltjes, die denken dat voor geld alles te koop is”, zei mevrouw Beerschot toen ik het voorstel overbracht. Toch besloten zij te vertrekken. De brand

had zijn werk gedaan. Na enig getouwtrek werd de zaak op een half miljoen afgemaakt. Mevrouw Beerschot stond vervolgens weer op de stoep, nu wél met een fles champagne. Ze vertelde dat zij hadden besloten een appartement in Scheveningen te betrekken.

Een paar maanden later zag ik mevrouw Beerschot wandelen op de boulevard. Ik vroeg haar of ze konden aarden in Scheveningen. “Het is hier heerlijk”, straalde zij. “En Baldwin heeft hier vorige maand een vriendinnetje gevonden, ik ben zó blij.” Fluisterend: “BéBé is een deugniet hoor.”

Een goed geheugen, maar wat kort

Een maand of drie geleden werd ik in een boekwinkel op de Frederik Hendriklaan aangesproken door een rossige vrouw van halverwege de veertig. Zij stelde zich voor als Marjan Evers en vertelde dat haar vader, de heer De Limpens, een probleem had met twee huurders. “Papa woont hier om de hoek op de Frankenslag. Na het overlijden van mijn moeder, acht jaar geleden, heeft hij de tweede en derde verdieping van het pand verhuurd aan een jong stel, Geert en Ilse de Jager. De man verkoopt advertenties voor een tijdschrift en zijn vrouw werkt bij een telemarketingbedrijf.” Recentelijk hadden de huurders een brief aan de heer De Limpens gestuurd, met de mededeling dat zij het perceel aan de Frankenslag van hem wilden kopen. Marjan Evers: “Zij zeggen dat ze destijds een koopoptie met mijn vader zijn overeengekomen. Maar pappa kan zich het niet goed meer herinneren en het huurcontract is hij kwijt. Hij heeft het verstopt, maar weet niet meer waar. Mijn vader is erg achterdochtig geworden. En zijn geheugen gaat snel achteruit.”

Een week later bezocht ik de heer De Limpens thuis. De oude diplomaat, gekleed in een driedelig pak, ontving mij allerhartelijkst. “Fijn

dat u tijd voor mij heeft vrijgemaakt”, sprak hij in deftig haags. “U bent op de hoogte van de netelige kwestie waarin ik verzeild ben geraakt?” Mijn cliënt vertelde dat hij de laatste maanden veel vaker bezoek van zijn huurders had gekregen dan voorheen. “Dat meisje, kom hoe heet ze ook al weer, staat drie keer per week in mijn kamer. Ik ervaar dat als hinderlijk. Ze blijft maar zeuren. Over de huurprijs, over de servicekosten. En het vervelende is, ik ben het huurcontract kwijt. Dat heb ik haar overigens meermalen verteld.” Ik vroeg de heer De Limpens naar de koopoptie waarop zijn huurders zich beriepen. Hij dacht lang na. “Ik heb het destijds wel met ze gehad over de mogelijke verkoop van mijn pand, maar ik kan mij met de beste wil van de wereld niet herinneren wat er is afgesproken.”

De huurders betrokken mijn cliënt in een gerechtelijke procedure. In de dagvaarding werd gerefereerd aan de koopoptie. Weliswaar konden Geert en Ilse de Jager het huurcontract waarin de bewuste passage was opgenomen evenmin terugvinden, maar zij waren bereid om onder ede de afspraak te bevestigen dat zij het pand op ieder gewenst moment van de heer De Limpens mochten overnemen. “Ik vermoed dat het stel gebruik probeert te maken van de geestelijke conditie van mijn vader”, vertelde Marjan Evers mij telefonisch. “Dit mag toch niet gebeuren?”

Tijdens de comparitie van partijen wees de rechter mijn cliënt op een bewijsprobleem. “Meneer De Limpens, het is het verhaal van u tegenover dat van uw huurders. Tenzij u tegenbewijs levert, zal ik de vorderingen van de heer en mevrouw De Jager toewijzen.”

Na afloop van de zitting reed ik met mijn cliënt over het Lange Voorhout. “Laten we een glas drinken in De Posthoorn”, stelde de oude baas voor, “daar ben ik jaren niet geweest.” We waren nog niet binnen, of mijn cliënt bloeide op. “Weet u wel wie hier vroeger kwamen? Paul Steenbergen, Guido de Moor, Armando. Er werd hier gezopen..!” Drie borrels verder, stak de heer De Limpens een sigaar op. Bevlogen vertelde hij in detail hoe hij in een ver verleden met diverse beroemdheden in De Posthoorn had gedronken en gediscussieerd. “Acteurs, schilders, politici. Het was een ontmoetingsplaats.

Paul van Vliet, Hans Wiegel. En Hella Haasse kwam hier ook.” Toen veerde hij op. “Hella Haasse! Verdomd! Het contract heb ik verstopt in dat boek van Hella Haasse. Over die theeplantages!”

Thuis aan de Frankenslag haalde mijn cliënt het boek uit zijn immense bibliotheek. Het huurcontract zat er inderdaad in. Onder het onderdeel “bijzonder bepalingen” stond vermeld: “Bij verkoop van het perceel zal Verhuurder het pand eerst aanbieden aan Huurders.”

“Dat is iets anders dan een koopoptie”, constateerde ik en vertelde mijn cliënt dat hij zich verder geen zorgen hoefde te maken. De heer De Limpens stak nog een sigaartje op en zuchtte tevreden. “Gelukkig kan ik mij altijd goed herinneren wat ik vergeten ben.”

De barones en de zigeunerin

Barones Elisabeth Ruinaerd was 82 jaar oud en de laatste telg van een oude, adellijke familie. Het zorgvuldig opgebouwde familiekapitaal was in de jaren negentig als sneeuw voor de zon verdwenen toen de ex-echtgenoot van mijn cliënte had geïnvesteerd in Braziliaans hardhout. “Roelof-Jan had niet bepaald een gelukkige hand van beleggen”, vertelde mevrouw Ruinaerd mij. “Hij heeft mij berooid achterglaten. De woning aan de Groot Hertoginnelaan was nog mijn enige bezit.” Een half jaar geleden had mijn cliënte het perceel verkocht en een appartement in een Wassenaarse verzorgingsflat gehuurd. De familie Puinstra was de nieuwe eigenaar geworden van de woning. “Meneer Puinstra is rijk geworden op de Haagse markt”, vertelde mevrouw Ruinaerd mij, terwijl ze een vies gezicht trok. “Niet echt *my cup-of-tea*. Maar de familie Puinstra was op haar beurt niet erg te spreken over mijn cliënte. Voor mij lag de dagvaarding die advocaat mevrouw mr. Nuffig namen haar cliënten had laten betekenen. Nadat familie Puinstra haar nieuwe pand had betrokken was zij geconfronteerd

met zogenaamde papiervisjes, insecten van 10 millimeter. De beestjes hadden schade aangericht, waardoor onder meer de stuc laag in het pand vervangen moest worden. “Aldus beantwoordt de woning niet aan hetgeen cliënten hiervan mochten verwachten”, schreef mr. Nuffig in de dagvaarding, “en is gedaagde gehouden een schadevergoeding van € 100.000 te voldoen.”

Mevrouw Ruinaerd keek mij geïrriteerd aan. “Ik weet hoegenaamd niets van die visjes. Al zeg ik het zelf, ik voer een keurig huishouden.” Ik stuurde mr. Nuffig een brief, waarin aansprakelijkheid van de hand werd gewezen.

De wederpartij was niet onder de indruk, de zaak werd door gezet. Nadat ik een schriftelijk verweer had ingediend bij de rechtbank in Den Haag, bepaalde de rechter een comparitie van partijen. Vader, moeder en beide dochters Puinstra waren volbloed Hagenezen, met het hart op de tong. “M’n hele huis zit onder die schijtvisjes”, informeerde heer Puinstra de rechter. “En je ken ze niet vangen. Ze komen alleen tevoorschijn als het donker is, de linkmiegels.” Namens mevrouw Ruinaerd betwistte ik het bestaan van de papiervisjes. “Eisers hebben geen begin van bewijs geleverd voor de aanwezigheid van de insecten, hun vorderingen moeten alleen om die reden al worden afgewezen.” Nog voordat mr. Nuffig kon reageren, sprong mevrouw Puinstra op. “Nee, die is lekker! Ik gaat zeker verzinnen dat er vissen achter het behang zitten!”

De rechter besloot een deskundige te benoemen. De heer F. Zwaluw van verdelgingsbedrijf Terminator kreeg opdracht om onderzoek te doen. Een maand later bracht de man tijdens een volgende zitting verslag uit. “Er is een evident verschil tussen zilvervisjes en papiervisjes”, doceerde Zwaluw, terwijl hij aan zijn snorretje plukte. “Een leek ziet dat niet. Maar ik ben een expert en heb in het huis van de familie Puinstra diverse vallen gezet. De conclusie is dat zich in de woonkamer papiervisjes bevinden en in de badkamers zilvervisjes.” Mevrouw Puinstra dacht er het hare van. “Gatverdamme, wat smerig!” En tegen mijn cliënte: “Goor wijf, ken je niet schoonmaken dan?”